

Nu vă fie frică, maneaua nu strică !

(Mircea Bunea, 22 martie 2006)

Intrați pe Google și căutați preferințele muzicale ale tinerilor. Pe prima pagină, dați click pe titlul Se pot considera manelele și datul din buze... Vă veți trezi pe un forum spuzit de observații și cugetări mai adânci decât Groapa Marianelor din Pacific. Cele mai multe dintre ele sunt formulate de către tineri care cred despre ei că ar fi antimaneliști avizați, educați, stilați. Spre ținere de minte și spre limpezirea percepțiilor dumneavoastră vă citez câteva dintre acelea care pot fi reproduse: „Ce mișto are suna un <Numb> combinat cu (all i wanted to do is be OOOOOVIIIAAATAAA MEAAA)”. Și: „Hai să clarificăm ceva. Ce sunt manelele? Manelele la origine sunt melodii turcești tradiționale. Țiganii din România au preluat anumite elemente muzicale și au creat un nou gen. Manelele așa cum le știm noi există doar în România, dar ele sunt numite impropriu manele.” Și: „Am un vecin cu maneaua-n sânge și îl mănâncă undeva să dea muzica tare”. Și: „Sunt de acord cu ce cântă Gică Petrescu, fără zahăr, paul stratan, cumetrii, spitalu de urgență, care deși dintr-un anumit unghi sunt asemănătoare cu maneaua... dar genurile diferă fundamental”. Și: „Păcat că virusul care ștergea mp3-urile manele nu s-a răspândit destul și nu avea prea mare efect”. Și: „Gusturile nu se discută, nu oricine ascultă manele” – aici are dreptate, nu oricine, ci doar 80 la sută dintre sufletele aflătoare acum între 7 și 17 ani; sursa: sondajul de opinie din ianuarie n.n. – „ascultă cei care nu au educație muzicală consistentă și e normal, pentru că e genul muzical cel mai apropiat stării lor de spirit actual”. Și: „Îmi aduc cu plăcere aminte de un eveniment care s-a întâmplat pe vremea studenției mele în bucale, cand a vrut adișor oligofrenul și vali viforniță să facă un megaconcert de manele pe stadionul național, afișe prin tot orașul cu nume grele ale manelelor, și până la urmă concertul nu a mai avut loc pentru că s-au vândut doar vreo 50 de bilete. Partea cu playbackul? Pai la niște music awards o să premieze casetofonul, nu-i așa? ca doar el scoate sunete, și nu lesbienele de pe scenă. dacă vreau să văd gagici aproape goale care se ling sau dau din popou, mai bine mă uit la playboy chanel după mizul nopții.” Și: „Deci manelele care este, este de cele mai înalte nivele ale calități universale ale limbii românești...”

Îmi cer scuze pentru lungimea citatelor, dar am vrut să vă ofer toate datele necesare întocmirii unui portret robot – „senza giaca et cravatta” – al preferințelor și puterii de judecată a tinerilor noștri; așa cum se văd ei pe ei, acum. Adică... educați, stilați și antimaneliști! (aș adăuga: și oarecum înstăriți pentru că, realiști fiind, n-avem cum să nu ne întrebăm oare câți dintre românașii de vârsta lor au Internet la... scară?).

Cât privește „calități universale ale limbii românești”, vă propun să trecem repejor peste subiect, altminteri ar trebui să ne amintim in extenso și de faptul că la recente probe scrise (simulare) la Limba și Literatura Română doar 1 la 1000 de elevi a primit nota 10; și că, doar cu puțini ani în urmă, profesorii de literatură au fost nevoiți să se lupte șase luni cu „responsabili” din clădirea cu nr.28-30 de pe strada G-ral Berthelot din București pentru reintroducerea lui Eminescu în orele de program; și că televiziunile continuă să cultive până la demență aceleași teme – sex, bani, violență – aducătoare de audiență; și că, încă de prin 1999, Gallup International Association, după ce organizase un sondaj de opinie în 60 de țări ale lumii, ne-a atras atenția: „Pregătirea școlară este din ce în ce mai puțin importantă pentru români, jumătate dintre ei declarând că acesta este cel mai puțin semnificativ lucru din viața lor”.

Asta-i situația, lumea se mai și schimbă, n-are sens să toot oftăm după timpurile în care, părinții și bunicii celor mai mulți dintre noi, se străduiau să ne convingă de adevărul după care cine are carte are parte. Ceea ce nu-i împiedică pe unii – fals îngrijorați, de regulă – să întrebe și să se întrebe retoric ce ne facem pentru că, iată, ne sufocă proștii? Și încă: ce vor ajunge să facă troglodiții ăștia cu și în scumpa noastră țărișoară ?

Eu unul nu-mi pun asemenea întrebări, pentru că îmi place mult mai mult să citesc decât să scriu. Lectura este viciul meu preferat. Și tot citind, firește că nu l-am ignorat nici pe Nae Ionescu. Și bine am făcut, pentru că, iată, acum, pentru întrebări precum cele abia formulate, deja am răspunsurile. Le-a intuit încă de acum fix 75 de ani mintea ascuțită ca briciul a profesorului, filosofului și publicistului Nae Ionescu. Care a lăsat scris că prostia nu doare și nu moare. Mai mult, a prezis că (pardon!) cu cât numărul proștilor va fi mai mare cu atât mai mulți vor fi politicienii proști și cu atât mai mult țara va fi guvernată mai bine. Proștii nu sunt o pacoste, cum cred câțiva, ci o veritabilă mană cerească. Dovada este chiar argumentul autorității? Pentru că...

Magister dixit: „În materie de politică inteligența conducătorilor e o prejudecată; și încă una gravă de tot. Noi, în țara românească putem să o spunem; pentru că am experimentat-o și am plătit-o scump de tot”. Și încă: „Istoria nu au făcut-o oamenii inteligenți. Inteligenții și voluntarii cel mult dacă au falsificat-o și au întors-o din drum”. Și încă: „Omul politic nu e lăsat sau împiedicat să facă ceva; ci își creează singur posibilitățile de acțiune”. Și încă: „Omul de acțiune trebuie să fie destul de ambițios, pentru ca să aibă un resort lăuntric; dar și destul de mărginit, pentru ca să nu-și dea seama de puținătatea puterilor sale. Și mai ales, destul de prost, ca să nu poată face teorii”. (Citate luate din Nae Ionescu, Roza vânturilor, București, 1990, pp.220-223)

Rezumând: Lăsați copiii să se manelească și să se prostească. Vor deveni oameni de acțiune, oameni politici. Ei vor fi conducătorii de mâine. Cu cât vor fi mai proști, cu atât vor fi mai buni. Vor face istorie.